

Straffelovens § 228 Stk. 1 i Forhold til § 229 Stk. 1.

Efter Straffelovens § 228 Stk. 1 straffes bl. a. den, »som holder Bordel«, med Fængsel indtil 4 Aar.

Denne Bestemmelse anvendes vist ret sjældent; men da der indenfor kort Tid er paadømt ialt 6 saadanne Sager i Frederiksberg Birk og heraf 4 alene indenfor det sidste Aarstid, kunde en Beretning om disse Sagers Karakter og Problemer maaske have Interesse.

Et Par af Dommene paaankedes til Landsretten.

De Virksomheder, hvis Forhold paadømtes, beegnede sig udadtil som Klinikker for Massage og Fodpleje og var i Overensstemmelse hermed udstyret med Massagebrikse, Apparater til Højfjeldssol og lign.

Indehaverne var i samtlige Tilfælde Kvinder, der var i Besiddelse af en vis overfladisk Uddannelse eller Øvelse i Massage (Fodpleje eller Skønhedspleje).

Som Medhjælpere var der i de Tidsrum, der kommer i Betragtning, kvindelige Assistentter, der i nogle Tilfælde ligeledes havde en vis overfladisk Uddannelse i Massage eller lign.

I andre Tilfælde havde Assistentterne ingen saadan Uddannelse ved Antagelsen, men lærte — efter hvad der oplystes — det strengt nødvendige af Klinikkens Indehaver efter Antagelsen.

Assistentterne var i mange Tilfælde Gengangere fra andre lignende Klinikker, i andre Tilfælde var de rekrutteret blandt Gadens løse Eksistenser.

I de faa Tilfælde, hvor en ung Pige søgte Plads paa en af Klinikkerne i den Tro, at det drejede sig om en regulær Klinik, viste Forholdet sig hurtigt som en Skuffelse for alle Parter, og i et enkelt Tilfælde har Forældrene grebet ind og anmeldt Virksomheden.

Klienterne erhvervedes ved Annoncering i Dagblade og andre Blade, men ogsaa — paa Grund af »Klinikkernes« særlige Karakter — ad mere »underjordisk« Vej, idet det viste sig, efterhaanden som Sagerne kom for, at det i en vis Udstrækning var det samme Klientel, der gik igen i de forskellige Klinikker. Disse besøgte hovedsagelig af Mænd.

Behandlingerne var paa samtlige Klinikker i et vist Omfang ikke ulovlige, idet der blev givet Ansigts- og anden Massage uden nogen Forbindelse med kønslige Berøringer. De ulovlige Behandlinger bestod dels af »let Massage«, hvorved i denne specielle Terminologi forstås Manipulation af Kønsllemmet, og endvidere var der i større eller mindre Omfang Adgang til at pleje Samleje.

Andre mere specielle Arter af Udskejelser synes at have beroet paa den paagældende Assistents private Initiativ.

Iøvrigt forholdt det sig for enkelte af Klinikkernes Vedkommende saaledes, at der saa godt som aldrig fandt Samlejer Sted, da Indehaversken ansaa dette for risikabelt af Hensyn til Straffeloven, medens der for andre Klinikkers Vedkommende vel kunde erholdes Samleje efter Ønske; men at dette af samme Grund som ovenfor nævnt dog ikke skete særlig hyppigt, hvilket desuden synes at staa i Forbindelse med den Omstændighed, at det særlige mandlige Klientel, der søgte Klinikkerne, havde mere Interesse for den nævnte »lette Massage«.

Paa de Klinikker, hvor Samlejer fandt Sted i nævneværdigt Omfang, har Forholdet mellem Samlejer og »let Massage« antagelig været omtrent som 1 til 4.

Enkelte af Klinikkerne har haft Indtægter paa 15—20000 Kr. Brutto om Aaret, andre laa meget lavere i saa Henseende alt efter Klinikens Tiltrækningskraft.

Tiltalen rejstes principalt efter Straffelovens § 228 Stk. 1, — Bordel —, og Hovedproblemet viste sig derefter at ligge i Forholdet mellem denne Bestemmelse og Straffelovens § 229 Stk. 1, hvilken sidste Bestemmelse naturligt udgjorde den subsidiære Paastand, idet den Virksomhed at holde Bordel nødvendigvis maa indbefatte det i § 229 Stk. 1 beskrevne Delikt, men derudover noget mere og skærpende jfr. Forskellen i Strafferammen.

Straffelovens § 229, Stk. 1 lyder saaledes: »Den som erhvervsmæssigt fremmer kønslig Usædelighed ved at optræde som Mellemand, eller som udnytter en andens Erhverv ved kønslig Usædelighed, straffes med Fængsel indtil 3 Aar«.

Det er ikke defineret, hvad det vil sige »at holde Bordel«, bortset fra, at det i Professor Krabbes kommenterede Udgave af Straffeloven siges, at der maa kræves Opretholdelse af et »egentligt offentligt Utugtshus«.

Da Benævnelserne Bordel og Utugtshus formodentlig dækker hinanden, skulde den nærmere Definition — saafremt en saadan overhovedet er tilsigtet — ligge i Ordene »egentlig« og »offentlig«.

Ordet »offentlig« er klart nok, hvorimod Ordet »egentlig« i sig selv angiver Uklarheden, da Spørgsmaalet jo netop er, om de omhandlede Klinikker er »egentlige« eller »uegentlige« Utugtshuse, d. v. s., om de bør bedømmes efter Straffelovens § 228 Stk. 1 eller Straffelovens § 229 Stk. 1.

Ordet »egentlig« har kun Værdi i denne Forbindelse, hvis det i Forvejen er ganske klart, hvad et Utugtshus eller Bordel er, hvilket ikke i denne Forbindelse er Tilfældet. Der kan f. Eks. rejses det Spørgsmaal, om det maa kræves, at Samlejer finder Sted, for at der kan tales om Utugtshus eller Bordel.

Gaar man ud fra Straffelovens § 230, kan man i saa Henseende spørge, om der kan bedrives Utugt med en Person af samme Køn.

Da Spørgsmaalet formentlig maa besvares bekræftende, følger heraf, at Ordet »Utugt« ikke alene betyder Samleje,

men ogsaa andre Arter af kongslig Omgængelse. »Utugts-hus« dækker altsaa herefter sprogligt ogsaa et Etablissement, hvor man kun kan faa anden kongslig Omgængelse end Samleje; men deraf er det formentlig ikke blevet helt klart, om et saadant Etablissement er et Bordel i Straffelovens Forstand, navnlig ikke, hvis der udelukkende finder Manipulation af Kønsllemmet (»let Massage«) Sted.

Det forholder sig jo nu imidlertid saaledes, at alle ved, hvad et Bordel er, saaledes forstaaet, at enhver i al Almindelighed kan beskrive et Etablissement, som i hvert Fald maa benævnes »Bordel«.

Tvivlen kommer frem, fordi Straffeloven i § 228 har een Strafferamme, der omfatter Bordelvirksomhed, og i § 229 en anden og lavere Strafferamme for et Forhold, der kan ligge ganske nær ved det, som man maa antage udgør det udefinerede Bordelbegreb.

Det »klassiske« Bordel er formentlig et Etablissement, der kun har det Formaal, at Mænd mod Betaling uden videre Formaliteter efter Ønske kan opnaa Samleje eller anden kongslig Omgængelse med de i Etablissementet ansatte Kvinder, saaledes at disse Kvinder afgiver Indtægten eller en Del deraf til Etablissementets Indehaver. Man forestiller sig endvidere, at der mod Betaling serveres Spirituosa, og at Virksomheden navnlig florerer om Aftenen og om Natten.

Det var imidlertid ikke saadanne oplagte Tilfælde, der i de nævnte Sager forelaa til Bedømmelse; men den nævnte Beskrivelse er anvendelig som Udgangspunkt, idet man derefter kan spørge, om der kan foreligge Bordel i Straffelovens Forstand, hvis et eller flere af de nævnte Kendemærker mangler.

I Relation til de nævnte Sager maa der navnlig spørges: Kan der foreligge Bordel i Straffelovens Forstand, naar der ogsaa drives lovlige Virksomhed, naar den ulovlige Virksomhed hovedsagelig bestaar af »let Massage« og kun sjældnere af Samleje, naar der ikke finder Servering og

Nattesæde Sted, eller naar Virksomheden udadtil betegner sig som Massageklinik. Disse Punkter udgør nemlig Forskellighederne fra det opstillede Udgangspunkt.

Af de afsagte Domme fremgaar, at der intet Hensyn er taget til de sidstnævnte Punkter, som jo ogsaa maa betegnes som mindre væsentlige, hvorimod der ses at være lagt Vægt paa det kvantitative Forhold mellem lovlig og ulovlig Virksomhed og mellem Samlejer og de andre ulovlige Behandlinger.

Med Hensyn til Forholdet mellem lovlig og ulovlig Virksomhed i det hele taget fremgaar det af Dommene, at den Omstændighed, at en væsentlig Del af den samlede Virksomhed har bestaaet i lovlig Virksomhed ikke medfører, at Straffelovens § 228 Stk. 1 ikke kan anvendes, naar der dog bliver en væsentlig ulovlig Virksomhed tilbage.

Med Hensyn til Forholdet mellem Antallet af Samlejer og de andre ulovlige Behandlinger ses der at være lagt Vægt paa, om der ogsaa og uden væsentlige Formaliteter kunde opnaas Samleje, hvis det ønskedes af Kunden, selv om der iøvrigt forefaldt langt flere af de andre ulovlige Behandlinger, idet der ikke er domfældt efter Straffelovens § 228 Stk. 1 men kun efter Straffelovens § 229 Stk. 1 i de Tilfælde, hvor der saa godt som udelukkende fandt »let Massage« Sted, eller Indehaversken havde forbudt Assistenterne at have Samleje med Kunderne. —

Foruden de nævnte Momenter kommer selvfølgelig ogsaa andre Omstændigheder i Betragtning ved den samlede Bedømmelse af Sagen. Saaledes er det af væsentlig Betydning, om Indehaversken ved Antagelsen af Assistenten har lagt Vægt paa disses Kvalifikationer med Hensyn til lovlige Behandlinger, eller om hun ligefrem har antaget Assistenten, hvis Kvalifikationer paa de ulovlige Behandlingers Omraade var hende vel bekendt.

Det er ligeledes en Selvfølge, at der maa lægges en afgørende Vægt paa den større eller mindre Grad af Indehaverskens Viden om de ulovlige Behandlinger, og om hun

— skønt vidende om, at de fandt Sted — dog har forsøgt at udrydde dem eller holde dem nede.

Af det anførte mener jeg, at det fremgaar, at et Bordel i Straffelovens Forstand maa være et Etablissement, hvor Mænd mod Betaling uden afgørende Formaliteter efter Ønske kan opnaa kønslig Omgængelse eventuelt Samleje med de i Etablissementet ansatte Kvinder, selv om der ogsaa i Etablissementet udøves en væsentlig lovlig Virksomhed, og selv om egentlige Samlejer er relativt sjældne under Forudsætning af, at de i Etablissementet ansatte Kvinder afgiver Indtægten af de ulovlige Behandlinger eller en Del deraf til Indehaveren og under Forudsætning af, at Indehaveren er vidende om, at de ulovlige Behandlinger finder Sted.

Hertil skal jeg for egen Regning føje, at det ikke kan være afgørende at fastslaa de ulovlige Behandlingers kvantitative Forhold til de lovlige; men at der maa lægges en afgørende Vægt paa Virksomhedens hele Organisation, saaledes at selve Antallet af ulovlige Behandlinger kun faar en særlig Betydning, naar det er saa ringe og saaledes fordelt, at det heraf kan sluttet, at de ulovlige Behandlingers Forekomst nærmest kan karakteriseres som Tilfældigheder og ikke som beroende paa Virksomhedens Karakter og Organisation.

Oluf Emborg.